

PRVNÍ KAPITOLA

Elizabeth

3. července 2015

Každé ráno si čtu milostné dopisy napsané pro jinou ženu. Já a ona jsme toho měly hodně společného, od čokoládových očí až po stejný blondatý odstín našich vlasů. Sdílely jsme stejný druh smíchu, který byl tichý, ale nabýval na hlasitosti ve společnosti těch, jež jsme milovaly. Ona při úsměvu zvedala pravý koutek úst, a když se mračila, svěřila ten levý. Stejně jako já.

Našla jsem ty dopisy v odpadkovém koši, vyhozené i s celou plechovou krabicí ve tvaru srdce. Stovky zpráv, některé dlouhé, jiné krátké, některé šťastné, jiné srdceryvně smutné. Data dopisů sahala daleko do minulosti, některé byly starší než celá moje existence na této zemi. Některé dopisy byly označeny iniciálami KB, jiné HB.

Přemýšlela jsem, jak by se táta cítil, kdyby věděl, že je máma všechny vyhodila.

Ale v poslední době mi bylo zatěžko uvěřit, že máma byla tou stejnou osobou, která ožívala v těchto dopisech.

Tak celistvá.

Naplněná.

Součástí něčeho dokonalého.

V poslední době se zdála být naprostým opakem všech těch věcí.

Zlomená.

Neúplná.

Neustále osamělá.

Po tátově smrti se z mámy stala děvka. Neexistoval žádný jiný způsob, jak to vyjádřit. Nedošlo k tomu hned, ačkoliv paní Jacksonová z naší ulice vykládala každému, kdo byl ochotný naslouchat, že máma odjakživa ráda roztahovala nohy, i když byl táta ještě naživu. Věděla jsem však, že to není pravda, protože jsem si ještě moc dobře pamatovala, jak se na něho dívala, když jsem byla malá. Když se žena takovým způsobem dívá na muže, nemá oči pro nikoho jiného. Když za úsvitu odcházel do práce, chystala mu snídani i oběd a pokaždé přidala něco sladkého. Táta si vždycky stěžoval, že má hlad, i když se nají, a tak se máma vždycky starala, aby měl i nějaký ten zákusek.

Táta byl básník a učil na univerzitě vzdálené asi hodinu cesty odsud. Nebylo divu, že si ti dva neustále psali milostné vzkazy. Táta miloval slova, vstřebával je s první ranní kávou a pohrával si s nimi i během své večerní skleničky whisky. A i když máma nebyla tak silná ve slovech jako její manžel, moc dobře věděla, jak vyjádřit svoje city. Bylo to znát v každém dopise, který napsala.

Od toho okamžiku, kdy táta ráno vyšel ze dveří, se máma nepřestávala usmívat. Prozpěvovala si, zatímco uklízela po domě a vypravovala mě do školy. Mluvila o tátovi, říkala, jak moc jí chybí, a psala mu zamilované dopisy, dokud se večer nevrátil domů. Jakmile vyšel do dveří, máma jim oběma vždycky nalila sklenku vína. Táta broukal jejich oblíbenou písničku a políbil ji na zápěstí pokaždé, kdykoliv se k němu přiblížila. Ne-